

7de zondag van Pasen

Joh. 17, 1-11a

Op het eerste zicht lijkt het Evangelie van vandaag misschien nogal moeilijk: allerlei theologische, hoogdravende woorden. Geen taal die wij dagelijks in de mond nemen, ook niet als we bidden. Maar misschien is het belangrijkste vandaag ook niet zozeer te begrijpen *wat* Jezus bidt, maar om eens te kijken *hoe* Hij bidt; want tenslotte geldt voor het gebed toch dat ‘iedere vogel zingt (of bidt) zoals hij gebekt is’.

‘In die tijd sloeg Jezus zijn ogen ten hemel’ staat er. Eigenlijk zegt dat iets over bepaalde hulpmiddeltjes om gemakkelijker tot bidden te komen. Jezus slaat zijn ogen ten hemel: Hij kijkt naar Degene tot wie Hij bidt. Als Hij dat al doet, zouden wij dat dan niet nog méér nodig hebben? Ik denk dan aan zaken die ons helpen om tot gebed te komen en onze aandacht erbij te houden.

Let er eens op als u door het Brabantse, Kempische, Limburgse land rijdt hoeveel van die hulpmiddeltjes u tegenkomt. De Mariakapelletjes en kruisbeelden langs de weg, de kerken die we hebben: alleen al door hun vorm, vaak met een grote toren, een soort verwijzing of uitnodiging. Daarom is het ook zo spijtig dat de meeste kerken overdag dicht zijn, al kan het vaak moeilijk anders.

Veel van de kapelletjes en kruisbeelden zijn de laatste decennia spijtig genoeg verdwenen, net als vele kerken. Maar hun bedoeling, de raad die het Evangelie ons onrechtstreeks geeft blijft wel: zorg dat ge iets hebt om bij tot rust te komen, wat u helpt om tot gebed te komen en er met uw gedachten bij te blijven. Jezus sloeg daarvoor zijn ogen ten hemel. Voor ons zal het misschien een kruisbeeld of Mariabeeldje zijn, een icoon of wat dan ook. Zeker in deze coronatijd, waarin we niet fysiek naar de kerk kunnen komen, is dat belangrijk. Thuis via de TV of computer de Mis volgen is goed en waardevol, maar ik hoor dat het vaak extra moeilijk is om er dan ook echt “bij” te zijn en niet als toeschouwer te zitten kijken met een kop koffie erbij.

Een tweede zaak die goed is om te merken: het gebed wat we net hoorden in het evangelie eigenlijk in 2 delen uiteenvalt. Jezus begint met dingen te vragen voor Zichzelf, en dan pas bidt Hij voor de mensen die God aan Hem gegeven heeft.

Als kind leerde ik op school dat het onbeleefd is een brief te beginnen met “ik”. En toch is het dat wat Jezus vandaag doet in zijn gebed: Hij begint met “Ik”. Dat is eigenlijk een belangrijke les. Ik zou u iets willen vragen waar ieder voor zichzelf in zijn/haar binnenste antwoord mag op geven: hoeveel van u hebben ooit al eens een kaarsje opgestoken voor zichzelf? Misschien een enkele keer, als het water ons tot aan de lippen stond. Maar de meeste kaarsjes die gebrand worden, de meeste intenties die opgeschreven worden zijn voor anderen. En natuurlijk is dat niet slecht of verkeerd: daar moeten we zeker mee doorgaan. Maar dat eerste deel van het hogepriesterlijke gebed wat we net hoorden lijkt ons ook te willen zeggen: vergeet uzelf niet. Het is geen schande om voor uzelf

te bidden. Integendeel: het is heel erg nodig. Vraag iedere dag met de grootste oprechtheid om een instrument te mogen zijn in Gods handen, en u zult uw leven en dat van anderen zien veranderen.

Een derde puntje zou ik uit de eerste lezing willen halen, met name één zinnetje als het gaat over Maria en de apostelen: 'zij bleven allen eensgezind volharden in het gebed'. Bidden schept een band, een eenheid: niet alleen met God, maar ook met elkaar. Natuurlijk is het goed en belangrijk dat we elkaar treffen bij de koffie na de zondagsmis, of bij een huisbezoek of een werkgroep enz. Maar dat alles hebben we aan één ding te danken: de band die we met elkaar hebben omdat ons geloof en ons gebed ons met elkaar verbindt.

De afgelopen 2 maanden hebben we als priesters van het team iedere zondag samen de Mis gedaan in een verder lege kerk. Even heb ik gedacht om daarbij het oude hoogaltaar te gebruiken om niet die lege kerk in te moeten kijken. Toch hebben we dat niet gedaan: die lege kerk zien schept op een aparte manier namelijk ook een band. Wij weten dat velen op dat uur van huis uit met ons verbonden zijn, en weet dat wij vanuit die lege kerk met en voor u bidden. Het gaat door, ook al is er niemand. En gebed overbrugt gelukkig iedere afstand.

Een plaats of afbeelding die ons helpt tot gebed te komen, de inhoud van ons gebed, en de trouw eraan: 3 zaken die ons vandaag worden meegegeven om eens over te denken, en vooral om ze in praktijk te brengen. Amen.

Johan Goris, pastoor